

5531/61
~~14500~~

II

Zbiór

praw konstytucyjnych i administra-
cyjnych Województwa Śląskiego.

Ustawy sanitarne

I. Uzupełnienie.

Taksa aptekarska i lekarska (A)

Zestawił

Dr. Włodzimierz Dąbrowski

Dodatek Nr. 10 do „Gazety Urzędowej Województwa Śląskiego”
1923

Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.

Zbiór

praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego.

Ustawy sanitarne

I. Uzupełnienie.

Taksa aptekarska i lekarska (A)

Zestawił

Dr. Włodzimierz Dąbrowski

Dodatek Nr. 10 do „Gazety Urzędowej Województwa Śląskiego”
1923

Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.

15Lba1

1419

I

Uzup. 9/1

Broszurka ta stanowi I. uzupełnienie rozdziałów „Zbioru praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego” Dra. Włodzimierza Dąbrowskiego, odnoszących się do prawa sanitarnego.

Patrz „Spis dodatkowy” na końcu tej broszurki.

~~1419~~

Dar

Feliks Wielebski
K-cc Ligota, Wozniów. 7

3.5.61.

[1. Jut.

(85)

X-81150
1419 I

Uzup. 9/1

Rozdział I.

(Dz. U. Ś. Nr. 26, poz. 96 z 3. X. 1922 r.)

Rozporządzenie

z dnia 26. września 1922 r.

w przedmiocie zaprowadzenia każdorazowej „Ogólnej Taksy Aptekarskiej“ na obszarze Województwa Śląskiego.

Na mocy ustępu 3. art. 40. Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497), uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. Nr. 69, poz. 449) oraz na mocy art. 4. ust. 3. tejże Ustawy Konstytucyjnej postanawiam w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

We wszystkich aptekach Województwa Śląskiego obowiązują ceny za lekarstwa według:

- a) rozporządzenia Ministerstwa Zdrowia Publicznego z dnia 20. stycznia 1922, wydanego w porozumieniu z Ministerstwem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określania ich ceny (Dz. Ust. Rzeczypospolitej Polskiej z roku 1922, poz. 100, § 1—32);
- b) rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19. maja 1921 w przedmiocie opustu od cen w taksie aptekarskiej za lekarstwa wydawane na koszt Kas Chorych i wydawania tych

U w a g i:

Do Art. 1 a.

Patrz Rozdz. III.

Do Art. 1 b.

1) Patrz Rozdz. IV.

2) Słowa: „z ważnością... Województwa Śląskiego“ umieściła ustawa z dnia 16. III. 1923 r. w przedmiocie zaprowadzenia każdorazowej „Ogólnej taksy aptekarskiej“ na obszarze Województwa Śląskiego (Dz. U. Śl. Nr. 16, poz. 102 z 1923 r.) (Patrz Rozdz. II).

lekarstw (Dz. Ustaw Nr. 56, poz. 353), z ważnością dla cieszyńskiej części Województwa Śląskiego, a niemieckiej ordynacji o zabezpieczeniu (Reichsversicherungsordnung) dla górnośląskiej części Województwa Śląskiego,

- c) rozporządzenie Min. Zdrowia Publicznego z dnia 27. czerwca 1922 w przedmiocie taksy aptekarskiej (Dz. Ust. Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 58, poz. 523) z załącznikiem Taksa za prace przy recepturze (Taxa laborum);
- d) rozporządzenia Min. Zdrowia Publicznego z dnia 12. lipca 1922 w przedmiocie taksy aptekarskiej (Dz. U. Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 58, poz. 524) z załącznikiem taksa za środki lecznicze.

Art. 2.

Wszelkie zmiany powyższych taks zaprowadzone przez Min. Zdrowia Publicznego obowiązują również w Województwie Śląskiem z dniem ich ogłoszenia w Dzienniku Ust. Rz. P.

Art. 3.

Nie naruszając postanowień Art. 306 i następnych Konwencji Genewskiej z dnia 15. maja 1920, oraz § 244 niemieckiego Kodeksu Cywilnego zarządza się obliczanie ceny lekarstw w markach polskich.

Art. 4.

Recepta musi mieć podpis receptariusza i datę przyrzadzenia lekarstw.

Art. 5.

Przekroczenia cen Ogólnej Taksy Aptekarskiej karane będą grzywną do 3000 marek niemieckich, wzgl. dwadzieścia tysięcy marek polskich lub aresztem do 14 dni.

W razie powtórnego przekroczenia zastosować można obydwie kary.

U w a g i:

Do Art. 1 c.

Patrz Rozdz. V.

Do Art. 1 d.

Patrz Rozdz. VI.

Do Art. 3.

1) Patrz Rozdz. VII., VIII.

2) Patrz Prawo skarbowe i podatkowe I. Uzupełnienie „Zbioru”; Ustawy walutowe.

Art. 6.

Wojewoda jest władny zmienić takse z uwzględnieniem cen hurtownych.

Art. 7.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Wojewodzie.

Art. 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda Śląski:

J. Rymer.

Rozdział II.

(Dz. Ust. Śl. Nr. 16, poz. 102 z dnia 13. kwietnia 1923).

Ustawa

z dnia 16. marca 1923 r.

w przedmiocie zaprowadzenia każdorazowej „Ogólnej taksy aptekarskiej“ na obszarze Województwa Śląskiego.

Art. 1.

Zatwierdza się rozporządzenie Wojewody z dnia 26. września 1922 r. (Dziennik Ustaw Śląskich Nr. 26, poz. 96) z uzupełnieniem w artykule 1. ustęp b. jak następuje: po cyfrze 353 dodaje się: „z ważnością dla cieszyńskiej części Województwa Śląskiego, a niemieckiej ordynacji o zabezpieczeniu (Reichsversicherungsordnung) dla górnośląskiej części Województwa Śląskiego“.

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Wojewodzie.

Marszałek:

(—) Wolny.

Rozdział III.

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 11, ex 1922, poz. 100).

Rozporządzenie

Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 20. stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określania ich ceny.

Na mocy art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19. lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371), § 7 austriackiej ustawy aptekarskiej z dnia 18 grudnia 1906 (Dz. U. P. r. 1907 Nr. 5), art. 365 i 380 ros. ustawy lekarskiej (ros. Zb. Pr. t. XIII wyd. 1905), art 6 ustawy z dnia 1. sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. P. P. P. Nr. 64, poz. 385) §§ 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej, zarządza się, co następuje:

§ 1. Właściciele, dzierżawcy lub odpowiedzialni kierownicy aptek publicznych i domowych z prawem sprzedaży lekarstw winni ściśle stosować się do taksy aptekarskiej, wydanej w drodze osobnych rozporządzeń i posiadać jeden jej egzemplarz.

§ 2. Cena lekarstwa, sporządzonego podług recept oblicza się przez dodanie cen: za wydany materiał, za naczynia, stosownie do ich objętości i za przygotowanie lekarstwa, stosownie do taksy za pracę przy recepturze. Tak samo należy obliczać w razie sporządzenia lekarstwa w zmniejszonej lub zwiększonej ilości. Na receptcie należy uwidocznnić ceny poszczególnych pozycji, firmę apteki i datę wydania.

§ 3. Ceny na materiały, naczynia i pracę przy recepturze ustalone taksą aptekarską są maksymalne; ceny niższe pobierać można zarówno za lekarstwa sporządzone na podstawie recept jak i wydawane w odrębnej sprzedaży, należy jednak na receptcie oznaczyć cenę podług taksy, oraz cenę faktycznie pobraną.

§ 4. Przy odrębnej sprzedaży do ceny materiału i naczynia można doliczać tylko opłatę przewidzianą przez p. 16 taksy za pracę przy recepturze.

§ 5. Najniższa cena leku wynosi 5 fen.

§ 6. Taksa uwzględnia następujące jednostki wagowe: 0,01, 0,1, 10,0 i 100 gr. Jeżeli w taksie oznaczona jest cena tylko dla niższej jednostki wagowej, to dla uzyskania ceny wyższej je-

dnostki wagowej, należy ją pomnożyć przez 8, n. p. dla uzyskania ceny 10 gr. mnoży się cenę grama przez 8; dla uzyskania ceny niższej jednostki wagowej dzieli się cenę wyższej przez 8. Dla uzyskania ceny 250 gr. mnoży się cenę 100 gr. przez 2, dla uzyskania ceny 500 gr. mnoży się cenę 100 gr. przez 4.

§ 7. Za każdy decigram ponad jeden gram należy liczyć jedną dziesiątą ceny grama, za każdy gram ponad dziesięć gramów, należy liczyć jedną dziesiątą ceny dziesięciu gramów, za każdy gram ponad sto gramów należy liczyć jedną setną ceny stu gramów.

§ 8. Cena pobierana za kilka decigramów nie może przewyższać ceny oznaczonej dla grama, to samo stosuje się i do innych jednostek wagowych.

§ 9. Za środki lekarskie zaordynowane w pewnej ilości kropli liczy się na 1 gram: 20 kropli olejków tłustych, nalewek, kwasów mineralnych rozcieńczonych i wogóle płynów wodnistych, oraz ciężkich olejków eterycznych; 25 kropli innych olejków eterycznych, eteru octowego, wysokoku eterowego i chloroformu; a 50 kropli czystego eteru.

§ 10. Za sproszkowanie substancji, które dają się łatwo sproszkować w moździerzu porcelanowym n. p. kali bromatum, ferrum sulfuricum i t. p. nie należy pobierać opłaty, przewidzianej przez p. 8 taksy za pracę przy recepturze.

§ 11. Przy taksowaniu recept, w wypadkach przewidzianych przez art. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia należy za poszczególne leki liczyć cenę, jaka wypadnie z mnożenia lub dzielenia, przyczem ułamki należy obliczać za jednostki.

W ogólnej sumie ostatnia cyfra fenigów, mniejsza od 5 zaokrągla się do 0, większa od 5 do 10.

§ 12. Przy powtórnem wydaniu lekarstw ocenionych według taks poprzednich należy pobierać opłatę podług taksy obowiązującej w chwili powtórnego wydania; to samo stosuje się do lekarstw wydawanych za sygnaturami innych aptek.

§ 13. Jeżeli lekarz nie poda w receptie szczegółowo wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zapisanej formie potrzebny jest dodatek obojętny, w receptie niepodany, wówczas należność winna być obliczona za rzeczywiście zużytą ilość, która winna być wypisana na receptcie.

§ 14. Dla środków nie objętych taksą aptekarską należy ustalać ceny sprzedażne podług następujących norm:

- a) jeżeli cena zakupu leku przez aptekę nie przekracza 1000 marek za kilogram, cenę sprzedażną jednego kilograma tego leku ustala się przez doliczenie 50% do ceny zakupu;

dla ustalenia ceny sprzedażnej hektograma, uzyskana w powyższy sposób cenę sprzedażną kilograma dzieli się przez 8; dla ustalenia ceny sprzedażnej dekagramu, dzieli się cenę uzyskaną dla hektograma przez 8 i t. d.,

- b) jeżeli cena zakupu leku przez aptekę przewyższa 1000 mk. nie przekracza jednak 10 000 mk. za kilogram, cenę sprzedażną jednego hektograma tego leku ustala się przez doliczenie 50% do ceny zakupu hektograma; ceny niższych jednostek wagowych ustala się sposobem wskazanym w p. a);
- c) jeżeli cena zakupu leku przez aptekę przewyższa 10 000 mk. za kilogram, cenę sprzedażną jednego dekagrama tego leku ustala się przez doliczenie 50% do ceny zakupu dekagrama; ceny niższych jednostek wagowych ustala się sposobem wskazanym w p. a).

§ 15. Jeżeli przy ustalaniu ceny wyższej jednostki wagowej aniżeli oznaczona w taksie, sposobem wskazanym w § 6, cena tej jednostki będzie niższa, aniżeli istotna cena zakupu z dodatkiem 50%, wolno cenę sprzedażną tej jednostki ustalić przez doliczenie 50% do ceny zakupu.

§ 16. Dla ustalenia ceny sprzedażnej wód mineralnych i wogóle artykułów nie wymagających rozważania i zmiany opakowania oraz środków opatrunkowych można doliczać 50% do ceny zakupu. Cena pobierana za specyfiki farmaceutyczne nie może przekraczać ceny oznaczonej przez wytwórcę na opakowaniu specyfiku, w myśl § 9 rozporządzenia w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych (Dz. U. Rz. P. z r. 1921 Nr. 87, poz. 640).

Do ceny sprzedażnej środków opatrunkowych doliczać nadto można rzeczywiście wyłożone koszty opakowania.

§ 17. Doliczanie do ceny preparatów spirytusowych, zamieszczonych w taksie, podatku konsumcyjnego pobieranego przez zarządy miejskie od spirytusu, dopuszczalnem jest jedynie za zezwoleniem państwowych władz administracyjnych II. instancji.

§ 18. Dołączone do 6. wydania farmakopei rosyjskiej wykazy A i B zostają uzupełnione względnie zmienione w sposób wskazany w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 19. Na obszarze byłego zaboru rosyjskiego i austriackiego artykuły oznaczone w taksie krzyżykiem + mogą być wydawane, z uwzględnieniem na obszarze b. zaboru rosyjskiego przepisów § 20, jedynie za receptami lekarzy i lekarzy weterynarii. Wyjątek stanowią: siarczan cynku, siarczan miedzi, kwas karbolowy i formalina, o ile te materiały mają być użyte nie jako lekarstwo, lecz jako środki odkażające, w którym to jednak razie przeznaczenie

ma być uwidocznione na etykiecie naczynia wyraźnym napisem „do dezynfekcji.“

§ 20. Na obszarze b. zaboru rosyjskiego środki lecznicze oznaczone w taksie krzyżykiem +, a objęte wykazem B dołączonym do niniejszego rozporządzenia, mogą być wydawane również za receptami felczerów.

§ 21. Lekarstwa do zewnętrznego użytku mogą być wydawane potwórnje, z wyjątkiem iniekcji podskórnych, w których skład wchodzi artykuły oznaczone w taksie krzyżykiem +.

§ 22. Lekarstwa do wewnętrznego użytku mogą być powtórnie wydawane, gdy w skład ich nie wchodzi artykuły z wykazu A, dołączonego do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem nalewek makowcowych: zwyczajnej i szafranowej (Tinctura Opii simplex i Tinktura Opii crocata) o ile one są przepisane w rozcieńczeniu nie mniejszem niż jedna część nalewki na 10 części płynu.

Ograniczenia powyższe nie mają zastosowania w przypadkach, kiedy na pierwotnej receptce oznaczono, że powtórzenie jest dozwolone i w jakim okresie, oraz odstępach czasu może być dokonane.

Lekarstwa, w których skład wchodzi środki oznaczone w taksie krzyżykiem + w dozie przewyższającej normę podaną w obowiązującej farmakopei, mogą być wydawane tylko za pierwotną receptą, napisaną zgodnie z wymaganiami § 24 niniejszego rozporządzenia.

§ 23. Przepisy rozporządzenia z 31. marca 1920 r. w przedmiocie sprzedaży kokainy (Dz. Ust. Uz. P. z 1920 r. Nr. 36, poz. 201) zachowują moc obowiązującą.

§ 24. Jeżeli w receptce zapisano środek oznaczony w taksie aptekarskiej krzyżykiem + w dozie przewyższającej podaną w obowiązujących farmakopeach i przytem nie słowami i bez wykrzyknika, to lekarstwo nie może być wydane bez uprzedniego porozumienia się z lekarzem.

W razie niemożności porozumienia się z lekarzem, należy wydać lek, oznaczony w taksie krzyżykiem + w takiej ilości, aby dawka dzienna nie przewyższała podanej w farmakopei.

§ 25. Lekarstwa, w których skład wchodzi środki silnie działające, objęte wykazem A, dołączonym do niniejszego rozporządzenia nie mogą być wydawane w większej ilości od zapisanej w receptysie.

§ 26. W b. dzielnicy pruskiej zachowują moc obowiązującą dotychczasowe przepisy dotyczące wydawania z aptek trucizn i artykułów gwałtownie działających.

§ 27. Lekarstwa według recept przyrządzać należy kolejno za wyjątkiem oznaczonych dopiskiem „cito-statim“, w którym to wypadku lekarstwo należy przyrządzić i wydać poza kolejną; w wypadkach otruć żądane antidotum winno być wydane niezwłocznie.

§ 28. Przy wydawaniu z aptek lekarstw złożonych, które nie są uwzględnione w obowiązującej farmakopei, lub przyrządzonych według innego przepisu, aniżeli podane w farmakopei, należy na receptę podać przepis, według którego przyrządzono wydane lekarstwo.

§ 29. Za środki lecznicze i opatrunkowe wydawane na koszt instytucji państwowych i samorządowych osoby wymienione w § 1. niniejszego rozporządzenia winne pobierać ceny niższe, potrącając od norm ogólnie w chwili wydania tych środków obowiązujących właściwy opust.

Opust ten wynosi 15% dla lekarstw przepisanych w formie recepty i 5% dla środków leczniczych i opatrunkowych przepisanych nie w formie recepty (sprzedaż odręczna).

Zamiast ustalonego wyżej 15% opustu instytucje państwowe i samorządowe mogą korzystać tylko z 5% opustu w tych miejscowościach (osiedlach), gdzie władze, do których należą te instytucje, prowadzą własną aptekę przyrządzającą lekarstwa za receptami lekarzy.

§ 30. Wszystkie poprzednie przepisy w przedmiocie wydawania z aptek lekarstw i ustalania cen na artykuły nieobjęte takką aptekarską oraz opustu od cen taksy aptekarskiej tracą moc obowiązującą, z wyjątkiem rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego wydanego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19. maja 1921 r. w przedmiocie opustu od cen taksy aptekarskiej za lekarstwa wydawane na koszt Kas Chorych i wydawania tych lekarstw (Dz. U. Rz. P. z 1921 r. Nr. 56, poz. 353).

§ 31. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karane w myśl obowiązujących ustaw.

§ 33. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej od dnia ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego: **Chodźko.**

Minister b. Dzielnicy Pruskiej: **Wybicki.**

Rozdział IV.

((Dz. Ust. Rz. P. ex 1921, Nr. 56, pozycja 353).

Rozporządzenie

**Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Pracy
i Opieki Społecznej**

z dnia 19. maja 1921 r.

**w przedmiocie opustu od cen oznaczonych w taksie aptekarskiej
za lekarstwa wydawane na koszt Kas Chorych i wydawanie tych
lekarstw.**

Na mocy art. 43. p. IV. i art. 97. ustawy z dnia 19. maja 1920 roku o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. z r. 1920, Nr. 44, poz. 272) oraz art. 2., p. 13. i art. 10. Zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19. lipca 1919 r. (Dz. pr. z r. 1919, Nr. 63, poz. 371) w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej zarządzam co następuje:

§ 1. Za lekarstwa, wydane na koszt Kas Chorych, działających na mocy ustawy z dnia 19. maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rzpl. z r. 1920 Nr. 44, poz. 272) aptekarze, dzierżawcy lub odpowiedzialni kierownicy aptek z prawem sprzedaży lekarstw, obowiązani są obliczać cenę według ogólnej taksy aptekarskiej, względnie według zasad wskazanych w rozporządzeniach, dotyczących taksy i odliczać 15% od ceny lekarstw, przepisanych w formie recept, a 5% od ceny środków leczniczych lub opatrunkowych, przepisanych nie w formie recepty (sprzedaż odręczna).

W tych miejscowościach (osiedlach), w których dana Kasa Chorych posiada własną aptekę, przygotowującą lekarstwa według recept lekarzy, wyżej wymienione osoby mogą zamiast wskazanych 15% odliczać tylko 5% od cen obowiązującej taksy aptekarskiej.

§ 2. Zarządy Kas Chorych, o ile nie płacą za lekarstwa i inne środki bezpośrednio przy ich pobieraniu, winny regulować rachunki w ciągu 40 dni od dnia podania ich przez apteki. W razie regulowania rachunków po tym terminie, Kasy Chorych nie korzystają z ustępstw, określonych w art. 1. niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Apteki publiczne obowiązane są, stosownie do rozmiarów czynności posiadać dostateczne zapasy środków leczniczych, wyszczególnionych w załączonym wykazie, oraz środków opatrunkowych i wydawać je na żądanie Kas Chorych z zachowaniem kolejności otrzymanych przez aptekę zamówień.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje w b. zaborze rosyjskim i austriackim i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; dotychczasowe przepisy, o ile są sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, tracą moc obowiązującą.

Minister Zdrowia Publicznego:

w. z.: **Chodźko.**

Minister Pracy i Opieki Społecznej

w z.: **Simon.**

Rozdział V.

(Dz. U. Rz. P. ex 1922 — Nr. 58, poz. 523).

Rozporządzenie

Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 27. czerwca 1922 r.

w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Na mocy art. 2, p. 13. zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19. lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63., poz. 371), § 7. austriackiej ustawy aptekarskiej z dnia 18. grudnia 1906 r. (austr. Dz. U. P. r. 1907, Nr. 5) art. 380 rosyjskiej ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw t. XIII. wyd. 1905), §§ 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6. marca 1922 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 21, poz. 169) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, wymienione w § 1. rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 20. stycznia 1922 r. w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określenia ich ceny (Dz. U. Rz. P. Nr. 11, poz. 100) mogą za pracę przy recepturze zamiast cen, ustanowionych w załączniku „Taksa za pracę przy recepturze“ do Rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 26. kwietnia 1922 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej (Dz. U. Rz. P. Nr. 39, poz. 329) pobierać ceny maksymalne podług załączonego cennika (załącznik).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia Publicznego:

Chodźko.

Rozdział VI.

(Dz. U. Rz. P. ex 1922, Nr. 58; poz. 524).

Rozporządzenie

Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 12. lipca 1922 r.

w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Na mocy art. 2, p. 13. zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19. lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63., poz. 371), § 7. austriackiej ustawy aptekarskiej z dnia 18. grudnia 1906 r. (aust. Dz. U. P. r. 1907, Nr. 5) art. 380 rosyjskiej ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw t. XIII. wyd. 1905), §§ 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6. marca 1922 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 21, poz. 169) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby wymienione w § 1. rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 20. stycznia 1922 r. w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określenia ich ceny (Dz. U. Rz. P. Nr. 11, poz. 100) mogą za środki lecznicze i naczynia wyszczególnione w dołączonym do niniejszego rozporządzenia wykazie, zamiast cen ustanowionych na nie w załączniku do rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem b. dzielnicy pruskiej z dnia 4. lutego 1922 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 19, poz. 160) pobierać ceny maksymalne podług załączonego cennika.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia Publicznego:

Chodźko.

Rozdział VII.

Polsko=niemiecka Konwencja Górnośląska

tytuł III, finanse, dział 1. — ustrój walutowy).

Art. 306.

1. — Przez przeciąg czasu, nie przekraczający 15-tu lat, marka niemiecka pozostanie jedynym środkiem płatniczym na Górnym Śląsku polskim.

2. — Rząd polski będzie mógł jednakże zaprowadzić jeszcze przed upływem tego okresu piętnastoletniego, zamiast waluty niemieckiej, walutę polską, będącą w obiegu w chwili tej zmiany. Zmiana waluty może jednakże nastąpić tylko z pierwszym dniem miesiąca i winna być ogłoszona przynajmniej dziesięć miesięcy naprzód w „Monitorze Polskim”; Rząd niemiecki winien być o tem natychmiast uwiadomiony.

3. — Rząd niemiecki będzie mógł zwolnić się ze zobowiązań, przyjętych przez siebie w niniejszym dziale, przez wypowiedzenie. Wypowiedzenie to odniesie skutek dopiero w trzy lata po doręczeniu, zaś najwcześniej dnia 1-go stycznia 1929 r.

Rozdział VIII.

Niemiecki Kodeks cywilny.

(Zobowiązanie do świadczenia.)

Dług w walucie zagranicznej.

§ 244. Jeżeli należy w kraju płacić dług oznaczony w walucie zagranicznej, natenczas może zapłata nastąpić w walucie Rzeszy, chyba, że wyraźnie umówioną została zapłata w walucie zagranicznej.

Przerachowanie następuje wedle wartości kursowej, która jest miarodajną w czasie płatności dla miejsca płatności.

Rozdział IX.

(Dz. U. Śl. Nr. 26; poz. 97 z dnia 3. X. 1922).

Rozporządzenie

z dnia 26. września 1922 r.

**w przedmiocie uprzystępienia ubogiej ludności nabywania
niektórych lekarstw.**

Na mocy ustępu 3. art. 40. Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497) uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 r. Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r., Nr. 69. poz. 449) oraz na mocy art. 4. ust. 3. tejże Ustawy Konstytucyjnej

postanawiam w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzka co następuje:

§ 1.

Dla osób ubogich ustanawia się za lekarstwa poniżej wyszczególnione następującą takse aptekarską (Formulae magistrales polonicae):

No. 1.	Zinzi sulfurici 0,12 Aq. dest. 30,0	70 Mkp.
No. 2.	Ac. acetylosalic. 0,5 d. t. d. No. 10	60 „
No. 3.	Morphi muriat. 0,01 Sacchari. albi 0,2 Mfp. d. t. d. No. 10	140 „
No. 4.	Camphor 0,1 Sacch. 0,2 d. t. d. No. 6 in oblat	55 „
No. 5.	Hydrarg. chlor. mit. 0,015 Sacch. 0,3 d. t. d. No. 6	60 „
No. 6.	Opium puri 0,015 Sacch. albi 0,2 d. t. d. No. VI	60 „
No. 7.	Calcii chlorati 10,0 Aq. dest. ad 200,0	100 „
No. 8.	Liq. Pearsoni 5,0 Tinct. ferri pom. 10,0	35 „
No. 9.	Inf. fol. Digitalis titr. e 1,0 ad 200,0	120 „
No. 10.	Inf. fol. Digitalis titr. e 0,5 ad 200,0	120 „
No. 11.	Kreosoti fagi 3,0 Tinct., Gentian. 12,0	220 „
No. 12.	Natri sulfurici 10,0 Natri bicarbon. 5,0, Natri chlorati 3,0 Aq. dest. 200,0	100 „

§ 2.

Osobą ubogą w zrozumieniu art. 1. jest z wyjątkiem osób, korzystających z bezpłatnej pomocy lekarskiej z tytułu ubezpieczenia społecznego lub z tytułu zajęcia w instytucjach, udzielających swoim pracownikom bezpłatnej pomocy lekarskiej, każdy, dla kogo poniesienie kosztów nabycia lekarstw po cenach zwykłej taksy aptekarskiej uniemożliwiłoby utrzymanie własne lub też najbliższej rodziny.

§ 3.

Każdy lekarz winien po stwierdzeniu ubóstwa osoby leczonej, osobie, która przedłoży poświadczenie ubóstwa, wystawione przez naczelnika gminy, zapisać dla niej lekarstwa w formie i dozach określonych w art. 1, o ile lekarstwa te są dla celów leczenia osoby ubogiej potrzebne, oraz oznaczyć receptę adnotacją „pro paupere“ oraz nazwiskiem i adresem chorego.

W nagłych wypadkach może dokładne stwierdzenie ubóstwa osoby leczonej nastąpić po wystawieniu recepty.

§ 4.

Apteki obowiązane są wydawać na podstawie recept, odpowiadających pod względem ich oznaczenia i treści warunkom art. 3, lekarstwa po cenach określonych w art. 1., przyczem naczynia i opakowania (expeditio) mogą być jaknajprostsze.

§ 5.

[Rozporządzenie niniejsze należy wywiesić w każdej aptece w miejscu widocznem.]

Rozporządzenie niniejsze należy wywiesić w każdej aptece w miejscu dla kupujących lekarstwa widocznem, jakoteż w poczekalniach wszystkich lekarzy.

§ 6.

Dotychczasowe przepisy, o ile są sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, tracą moc obowiązującą.

§ 7.

Przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karane grzywną do [trzy tysiące] 100.000 marek niemieckich, wzgl. [dwadzieścia tysięcy] 200.000 marek polskich lub aresztem do 14 dni. W razie powtórnego rozmyślnego przekroczenia zastosować można obydwie kary.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Wszelkie zmiany powyższych taks zaprowadzone przez Ministerstwo Zdrowia Publicznego obowiązują również w Województwie Śląskiem z dniem ich ogłoszenia w „Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.“

§ 9.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Wojewodzie.

Wojewoda Śląski:

J. Rymer.

Do § 3.

Zmiana nastąpiła ustawą z dnia 16. III. 1923 r. (Dz. U. Śl. Nr. 16, poz. 103 z 1923 roku).

Do § 5.

Zmiana nastąpiła ustawą z dnia 16. III. 1923 r. (Dz. U. Śl. Nr. 16, poz. 103 z 1923 roku).

Do § 7.

Zmiana nastąpiła ustawą z dnia 16. III. 1923 r. (Dz. U. Śl. Nr. 16, poz. 103 z 1923 roku).

Rozdział X.

(Dz. Ust. XI. Nr. 16, poz. 103 z dnia 13. kwietnia 1913 r.)

Ustawa

z dnia 16. marca 1923 r.

**w przedmiocie uprzystępnienia ubogiej ludności nabywania
niektórych lekarstw.**

Art. 1.

Zatwierdza się rozporządzenie Wojewody z dnia 26. września 1922 r. (Dziennik Ustaw Śląskich Nr. 26, poz. 97) z następującymi zmianami:

W artykule 3: zamiast słów „Po stwierdzeniu ubóstwa osoby leczonej“ wstawia się zdanie: „osoby, która przedłoży poświadczenie ubóstwa wystawione przez naczelnika gminy.“

Artykuł 5: otrzymuje następujące brzmienie: „Rozporządzenie niniejsze należy wywiesić w każdej aptece w miejscu dla kupujących lekarstwa widocznem, jakoteż w poczekalniach wszystkich lekarzy“.

W artykule 7: zmienia się kwotę „trzech“ na „stotysięcy“ marek niemieckich, „20“ na „200 tysięcy“ marek polskich. Po słowie: „dni“ dodaje się zdanie: „W razie powtórnego rozmyślnego przekroczenia zastosować można obydwie kary.“

Art. 2.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Wojewodzie.

Marszałek:

(—) Wolny.

Rozdział XI.

(Dz. Ust. Śl. Nr. 36; poz. 131 z dnia 14. grudnia 1922).

Rozporządzenie

Rady Wojewódzkiej

z dnia 2. grudnia 1922 r.

**w przedmiocie podwyższenia taksy lekarskiej
i lekarsko-dentystycznej.**

Na mocy § 80. ustawy przemysłowej zarządza się, co następuje:

U w a g a:

Do Rozdziału XI.

Patrz Rozdział XIV.

Ustalone rozporządzeniem ministerjalnem z dnia 15. (16.) marca 1922 r. stawki za czynności lekarskie i lekarsko-dentystyczne podwyższa się z ważnością od dnia 1. listopada 1922 o dziewięćset procent.

Za Radę Wojewódzka:
(—) Żurawski.

Rozdział XII.

(Dz. Ust. XI. Nr. 9, poz. 54 z dnia 19. lutego 23.)

Rozporządzenie

Rady Wojewódzkiej
z dnia 6. lutego 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia taksy lekarskiej i lekarsko-dentystycznej.

Na mocy § 80. ustawy przemysłowej zarządza się co następuje:

Ustalone rozporządzeniem ministerjalnem z dnia 10. grudnia 1922 r. stawki za czynności lekarskie i lekarsko-dentystyczne mają moc obowiązującą na obszarze Województwa śląskiego z dniem 1. stycznia 1923 r. z tą atoli zmianą, że stawki te z wymienionym dniem podwyższa się o 150%.

Śląska Rada Wojewódzka:
Zastępca Przewodniczącego:
(—) w. z. Żurawski.

Rozdział XIII.

(Dz. Ust. Śl. Nr. 16; poz. 100 z dnia 13. kwietnia 1923).

Rozporządzenie

Rady Wojewódzkiej
z dnia 20. marca 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia taksy lekarskiej i lekarsko-dentystycznej.

Na mocy § 80. ordynacji przemysłowej zarządza się, co następuje:

U w a g a:
Do Rozdziału XII.
Patrz Rozdział XV.

Wkładka
do „Taksy aptekarskiej i lekarskiej“;
Zbiór praw dra Dąbrowskiego;
Dodatek Nr. 10

Rozdział VIII a

Dz. U. Śl. Nr. 25; poz. 146, z dnia 4. VII. 1923.

Rozporządzenie

Rady Wojewódzkiej

z dnia 22. czerwca 1923.

**w przedmiocie podwyższenia taksy lekarskiej i lekar-
sko-dentystycznej.**

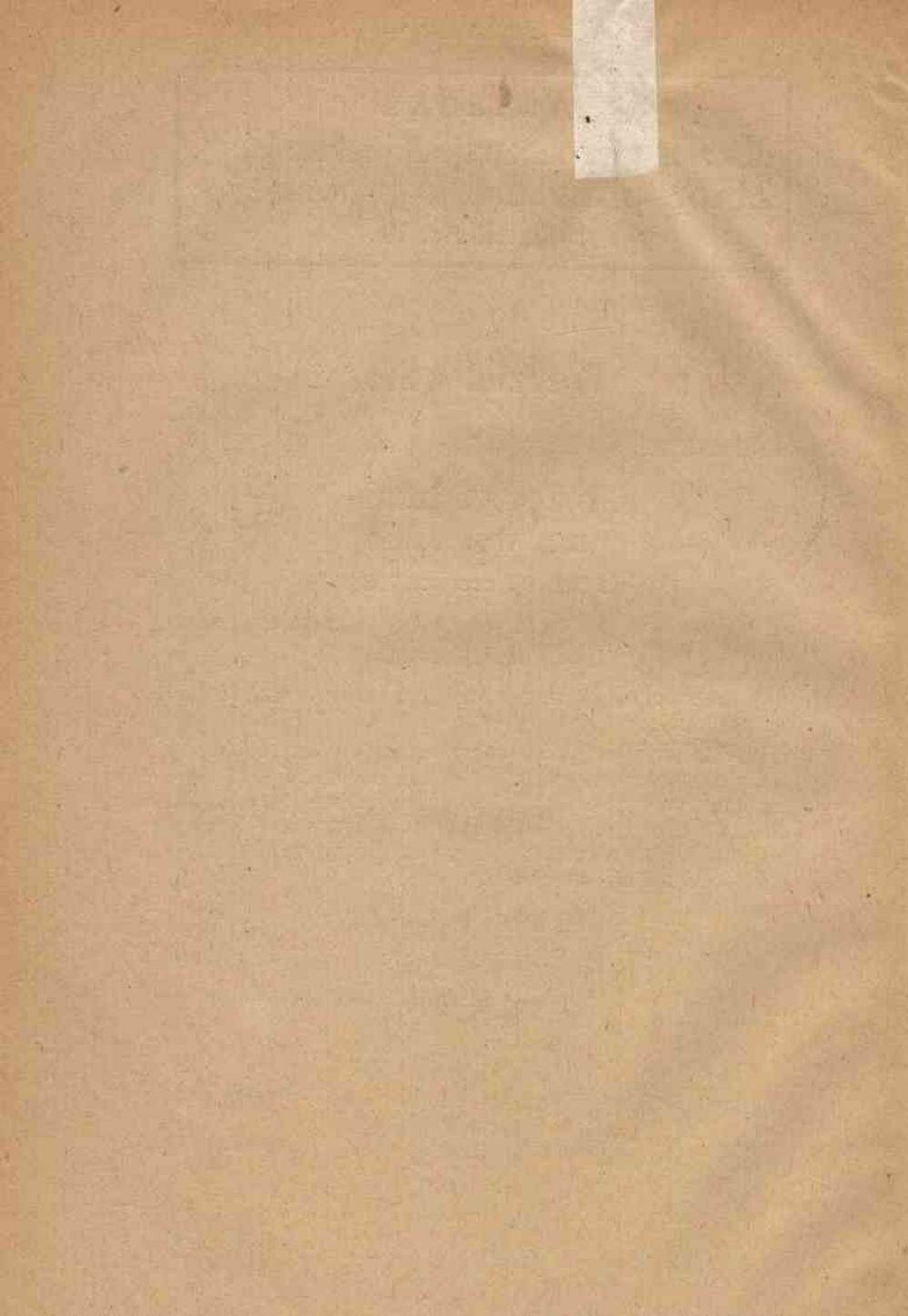
Na mocy § 80 Ustawy Przemysłowej zarządza się
co następuje:

Ustalony rozporządzeniem Rady Wojewódzkiej z
dnia 20. marca r. b. (Dz. Ust. Śl. 1923 Nr. 16, poz. 100)
a obowiązujący w części górnośląskiej Województwa
dodatek drożyzniany do stawek za czynności lekarskie
i lekarsko-dentystyczne podwyższa się z dniem 1. czer-
wca 1923 z 750% na 900%.

Śląska Rada Wojewódzka.

Przewodniczący:

(—) **Schultis.**

Ustalony rozporządzeniem Rady Wojewódzkiej z dnia 6. lutego 1923 r. (Dz. Ust. Śl. nr. 9, poz. 54) a obowiązujący w części górnośląskiej Województwa dodatek drożyzniany do stawek za czynności lekarskie i lekarsko-dentystyczne podwyższa się z dniem 1. marca 1923 r. z 150% na 750%.

Śląska Rada Wojewódzka:

Przewodniczący:

Schultis m. p.

Rozdział XIV.

(Amtsblatt und Halbmonatsschrift des preuss. Ministers für Volkswohlfahrt, III. Jahrgang Nr. 7 vom 1. 4. 1922.)

BEKANNTMACHUNG

betreffend den Erlass einer Gebührenordnung für approbierte Aerzte und Zahnärzte, vom 16. März 1922 (V. M. B. S. 185.)

Auf Grund des § 80 der Gewerbeordnung für das Deutsche Reich (Reichs-Gesetzblatt 1883 S. 177 ff.) setze ich unter Aufhebung der Bekanntmachung, betreffend den Erlass einer Gebührenordnung für Approbierte Aerzte und Zahnärzte, vom 1. September 1920 (V. M. Bl. S. 263) und des Nachtrags dazu vom 30. April 1921 (V. M. Bl. S. 264) hierdurch folgendes fest:

II.

Allgemeine Bestimmungen.

§ 1.

Den in Deutschland approbierten Aerzten und Zahnärzten (§ 29 Abs. 1 G. O.) stehen für berufsmässige Leistungen, die sie in Preussen ausüben, mangels einer Vereinbarung Gebühren nach Massgabe der nachstehenden Bestimmungen zu.

§ 2.

Die Mindestsätze gelangen zur Anwendung, wenn nachweislich Unbemittelte oder Armenverbände die Verpflichteten sind. Sie finden ferner Anwendung, wenn die Zahlungen aus Reichs- oder Staatsfonds, aus den Mitteln einer milden Stiftung oder einer Krankenkasse (§ 225 R. V. O.), knappschaftlichen Krankenkasse (§ 495

R. V. O.), Ersatzkasse (§ 503 R. V. O.) oder Gemeinde (§ 942 R. V. O.) zu leisten sind, soweit nicht besondere Schwierigkeiten der ärztlichen Leistung oder das Mehr des Zeitaufwandes einen höheren Satz rechtfertigen. Dies gilt nur, wenn sich die bei einer Krankenkasse Versicherten bei der Inanspruchnahme eines Arztes (Zahnarztes) durch eine Kassenbescheinigung ausweisen.

Für die Behandlung der gegen Krankheit nach der R. V. O. Versicherten durch Zahnärzte ist der Tarif IV dieser Bekanntmachung massgebend.

In dringenden Fällen sind von den gegen Krankheit nach der R. V. O. Versicherten nur die Mindestsätze zu entrichten, und zwar auch dann, wenn die Kassenbescheinigung (Absatz 1) nicht beigebracht wird.

§ 3.

Wenn die Träger der Unfallversicherung (III. Buch R. V. O.), der Invaliden- und Hinterbliebenenversicherung (IV. Buch R. V. O.) oder der Angestelltenversicherung), Gesetz vom 20. Dezember 1911, Reichs-Gesetzblatt S. 989) die Zahlungspflichtigen sind, so kommt als Höchstsatz das Dreifache des Mindestsatzes in Betracht.

§ 4.

Im übrigen ist die Höhe der Gebühren innerhalb der festgesetzten Grenze nach den besonderen Umständen des einzelnen Falles, insbesondere nach der Beschaffenheit und Schwierigkeit der Leistung der Vermögenslage der Zahlungspflichtigen, den örtlichen Verhältnissen usw., zu bemessen.

§ 5.

Eine Gebühr kann nur für solche Verrichtungen (II A und B, III) in Ansatz gebracht werden, die eine selbstständige Leistung darstellen.

§ 6.

Die Gebühr für eine allgemeine Verrichtung (II A) gilt die gewöhnliche Untersuchung (auch die qualitative Harnuntersuchung auf Zucker und Eiweiss) und die Verordnung mit ab.

Als „gewöhnliche“ sind anzusehen Untersuchungen, für die in II B und III besondere Gebühren angesetzt sind.

§ 7.

Die Gebühr für eine besondere Verrichtung (II B) gilt die bei der Verrichtung notwendige „gewöhnliche“ (§ 6) Untersuchung, Beratung und Verordnung (unselbstständige Leistung) mit ab.

§ 8.

Bei Verrichtungen zu II B, die im Verlaufe derselben Krankheit wiederholt werden, verringert sich die Gebühr von der vierten Verrichtung an um ein Drittel.

§ 9.

Wenn bei der Inanspruchnahme des Arztes (Zahnarztes) mehrere untereinander in Verbindung stehende Verrichtungen aufeinander folgen, für die in II B oder III besondere Gebühren angesetzt sind, so werden die Gebühren für die höchstbewertete oder bei gleichbewerteten die für die erste Verrichtung voll, für die übrigen jedoch nur in zwei Dritteln berechnet.

In solchen Fällen kommt die Vorschrift des § 8 nicht in Betracht.

§ 10.

Verrichtungen, für die diese Gebührenordnung Gebühren nicht auswirft, sind nach Massgabe der Sätze, die für gleichwertige Leistungen gewährt werden, zu vergüten.

§ 11.

Die Kosten für die vom Arzte beschafften Medikamente, Impfstoffe, Verbandmittel und Materialien, ferner die besonderen, durch die Verrichtung bedingten Unkosten in jedem einzelnen Falle sind dem Arzte (Zahnarzte) zu ersetzen.

§ 12.

Wird der Arzt (Zahnarzt) an Sonn- und gesetzlichen Feiertagen in Anspruch genommen, so ist das Doppelte der Gebühren zu II A 1, 2, 4, 6, 11 und 18 in Ansatz zu bringen.

§ 13.

Diese Bekanntmachung tritt am 1. April 1922 in Kraft.

In jedem Vierteljahre, erstmalig im September 1922, wird durch einen Ausschuss geprüft, ob die Gebührensätze dem jeweiligen Teuerungsstand entsprechen. Der Ausschuss setzt sich zusammen aus einem von mir zu bestimmenden Vorsitzenden, aus drei von den Hauptverbänden zu benennenden Vertretern der Reichsversicherungsträger und einem von mir zu bestimmenden vierten Mitgliede einerseits, sowie vier von dem Aerztekammerausschuss für Preussen zu benennenden Aerzten, soweit die Gebühren für Aerzte (II) in Betracht kommen, und vier von der Preussischen Zahn-Arztekammer zu benennenden Zahnärzten, soweit die Gebühren für Zahnärzte (III und IV) in Betracht kommen, andererseits.

Je nach dem Ergebnis der Prüfung bleibt eine Aenderung der Gebührensätze vorbehalten.

II.

Gebühren für Aerzte.

A. Allgemeine Verrichtungen.

1.

B. Besondere ärztliche Verrichtungen.

Allgemeines.

19.

Wundärztliche Verrichtungen.

30.

Geburtshilfliche und gynaekologische Verrichtungen.

64.

Augenärztliche Verrichtungen.

91.

Ohren-, Nasen- und halsärztliche Verrichtungen.

113.

III.

Gebühren für Zahnärzte.

1.

IV.

Gebühren für Zahnärzte bei Krankenkassen.

(II. Buch R. V. O. und § 2 dieser Bekanntmachung).

1.

Berlin, den 15. März 1922.

Der Minister für Volkswohlfahrt.

I. V.: Scheidt.

Rozdział XV.

(Amtsblatt und Halbmonatsschrift des Preuss. Min. für Volkswohlfahrt, III. Jahrgang Nr. 24 vom 15. Dez. 1922.)

BEKANNTMACHUNG

betreffend den Erlass einer Gebührenordnung für approbierte Aerzte und Zahnärzte vom 10. Dezember 1922 (V. M. Bl. S. 581).

Auf Grund des § 80 der Gewerbeordnung für das Deutsche Reich (Reichsgesetzblatt 1883 S. 177 ff.) setze ich unter Aufhebung der Bekanntmachung, betreffend den Erlass einer Gebührenordnung für approbierte Aerzte und Zahnärzte, vom 15. März 1922 (VMBl. S. 185) und der Bekanntmachung, betreffend Abänderung einiger Bestimmungen dieser Gebührenordnung, vom 20. Juli 1922 (VMBl. S. 352) hierdurch folgendes fest:

I.

Allgemeine Bestimmungen.

§ 1.

Den in Deutschland approbierten Aerzten und Zahnärzten (§ 29 Absatz 1 GO.) stehen für berufsmässige Leistungen, die sie in Preussen ausüben, mangels einer Vereinbarung Gebühren nach Massgabe der nachstehenden Bestimmungen zu.

§ 2.

Die Mindestsätze gelangen zur Anwendung, wenn nachweislich Unbemittelte oder Armenverbände die Verpflichteten sind. Sie finden ferner Anwendung, wenn die Zahlung aus Reichs- oder Staatsfonds, aus den Mitteln einer milden Stiftung oder einer Krankenkasse (§ 225 RVO.) oder Gemeinde (§ 942 RVO.) zu leisten ist, soweit nicht besondere Schwierigkeiten der ärztlichen Leistung oder das Mehr des Zeitaufwandes einen höheren Satz rechtfertigen. Die vorstehende Bestimmung über die Anwendung der Mindestsätze bei Krankenkassen gilt nur, wenn sich die bei einer Krankenkasse Versicherten bei der Inanspruchnahme eines Arztes (Zahnarztes) durch eine Bescheinigung als Kassenmitglieder ausweisen.

Für die Behandlung der gegen Krankheit nach der RVO. Versicherten durch Zahnärzte ist der Tarif IV dieser Bekanntmachung massgebend, zu dessen Gebührensätzen die zwischen dem Wirtschaftlichen Verbands deutscher Zahnärzte und den Krankenhauptkassenverbänden vereinbarten Teuerungszuschläge jeweils hinzutreten.

In dringenden Fällen sind von den gegen Krankheit nach der RVO. Versicherten nur die Mindestsätze zu entrichten, und zwar auch dann, wenn die Bescheinigung nach Absatz 1 nicht beigebracht wird.

§ 3.

Wenn die Träger der Unfallversicherung (III Buch RVO.), der Invaliden- und Hinterbliebenenversicherung (IV Buch RVO. oder der Angestelltenversicherung) (Gesetz vom 20. Dezember 1911, Reichs-Gesetzblatt S. 989) die Zahlungspflichtigen sind, so kommt als Höchstsatz das Dreifache des Mindestsatzes in Betracht.

§ 4.

Im übrigen ist die Höhe der Gebühren innerhalb der festgesetzten Höchstgrenzen nach den besonderen Umständen des einzelnen Falles, insbesondere nach der Beschaffenheit und Schwierigkeit der Leistung, der Vermögenslage des Zahlungspflichtigen, den örtlichen Verhältnissen usw. zu bemessen.

§ 5.

Eine Gebühr kann nur für solche Verrichtungen (II A und B. II) in Ansatz gebracht werden, die eine selbständige Leistung darstellen.

§ 6.

Die Gebühr für eine besondere Verrichtung (IIB) gilt die gewöhnliche Untersuchung (auch die qualitative Harnuntersuchung Beratung und Verordnung (unselbständige Leistung) mit ab.

Als „gewöhnliche“ sind nicht anzusehen Untersuchungen, für die in II B und III besondere Gebühren angesetzt sind.

Die Gebühr für eine besondere Verrichtung (II B) gilt die bei der Verrichtung notwendige „gewöhnliche“ (§ 6) Untersuchung, Beratung und Verordnung (unselbständige Leistung) mit ab.

§ 8.

Bei Verrichtung zu II B, die im Verlaufe derselben Krankheit wiederholt werden, verringert sich die Gebühr von der vierten Verrichtung an um ein Drittel.

§ 9.

Werden mehrere durch einen Krankheitsfall bedingte selbständige besondere Verrichtungen der Abteilungen II B und III in zeitlichem Zusammenhange vorgenommen, so werden die Gebühren für die höchstbewertete Verrichtung voll (bei Zahlungspflichtigen nach § 2 Abs. 1 in den Mindestsätzen), für die übrigen Verrichtungen nur zur Höhe von zwei Dritteln berechnet. Haben mehr als eine Verrichtung den gleichen Höchstsatz (bei § 2 Abs. 1 in den Mindestsätzen), so wird nur die zuerst ausgeführte voll in Ansatz gebracht, alle übrigen mit zwei Dritteln der Sätze. Von den vorstehend genannten Verrichtungen sind ausgenommen die unter II B 22 a und b, d und e sowie III 7 a, b und d, die immer voll zu bewerten und für die Zahlung der Verrichtungen nicht in Betracht zu ziehen sind.

In den Fällen des Abs. 1 kommt die Vorschrift des § 8 gleichzeitig nicht in Betracht.

Ergeben sich in den Fällen der §§ 1 und 9 Markbruchteile, so wird auf volle Mark abgerundet.

§ 10.

Verrichtungen, für die diese Gebührenordnung Gebühren nicht auswirft, sind nach Massgabe der Sätze, die für gleichwertige Leistungen gewährt werden, zu vergüten.

§ 11.

Die Kosten für die vom Arzte beschafften Medikamente, Impfstoffe, Verbandmittel und Materialien, ferner die besonderen, durch

die Verrichtung bedingten Unkosten in jedem einzelnen Falle sind dem Arzte (Zahnarzte) zu ersetzen, während die allgemeinen Unkosten durch die Gebühr für die Verrichtung mit abgegolten werden.

§ 12.

Wird der Arzt (Zahnarzt) an Sonn- und gesetzlichen Feiertagen in Anspruch genommen, so ist das Doppelte der Gebühren zu II A, 1, 2, 4, 6, 11 und 18, ferner III 1 und 2 sowie 11, 21 und 26 in Ansatz zu bringen.

Auch kommen in den Fällen des Absatz 1 die Bestimmungen in §§ 8 und 9 nicht in Anwendung.

§ 13.

Diese Bekanntmachung tritt am 1. Dezember 1922 in Kraft.

In jedem Vierteljahr wird durch einen Ausschuss geprüft, ob die Gebührensätze dem jeweiligen Teuerungsstand entsprechen. Der Ausschuss setzt sich zusammen aus einem von mir zu bestimmenden Vorsitzenden, aus vier von den Hauptverbänden zu benennenden Vertretern der Reichsversicherungsträger—darunter zwei Vertretern der Krankenkassen — und einem von mir zu bestimmenden fünften Mitgliede einerseits, sowie fünf von dem Aerztekammerrausschuss für Preussen zu benennenden Aerzten, soweit die Gebühren für Aerzte (II) in Betracht kommen, und fünf von der Preussischen Aerztekammer zu benennenden Zahnärzten, soweit die Gebühren für Zahnärzte (III) in Betracht kommen, anderseits. Der Ausschuss übt seine Tätigkeit nach der von mir erlassenen Geschäftsanweisung aus.

Je nach dem Ergebnis der Prüfung bleibt eine Aenderung der Gebührensätze vorbehalten. Auch behalte ich mir vor, allmonatlich zwischen den Verhandlungen des Prüfungsausschusses eine dem Teuerungsstande entsprechende Abänderung der Gebührensätze zu bestimmen.

II.

Gebühren für Aerzte.

A. Allgemeine Bestimmungen.

1.
- B. Besondere ärztliche Verrichtungen.

Allgemeines.

19.
- Wundärztliche Verrichtungen.

30.

Spis.

Rozdział	Str.
I. Rozp. Śl. z dnia 26. 9. 1922 r. w przedmiocie zaprowadzenia każdorazowej „Ogólnej Taksy Aptekarskiej” na obszarze Województwa Śląskiego	3
II. Ustawa Śl. z dnia 16. 3. 1923 r. w przedmiocie zaprowadzenia każdorazowej „Ogólnej Taksy Aptekarskiej” na obszarze Województwa Śląsk.	5
III. Rozp. Min. Zdrowia Publ. z dnia 20. 1. 1922 r. w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określania ich ceny	6
IV. Rozp. Min. Zdrowia Publ. z dnia 19. 5. 1921 r. w przedmiocie opustu od cen oznaczonych w taksie aptekarskiej za lekarstwa wydawane na koszt Kas Chorych i wydawania tych lekarstw	11
V. Rozp. Min. Zdrowia Publ. z dnia 27. 6. 1922 roku w przedmiocie taksy aptekarskiej	12
VI. Rozp. Min. Zdrowia Publ. z d. 12. 7. 1922 w przedmiocie taksy aptek.	13
VII. Polsko-niem. Konwencja Górnośl., tyt. III. finanse, dz. I ustroj walut.	13
VIII. Niemiecki kodeks cywilny, § 244	14
IX. Rozp. Śl. z d. 26. 9. 1922 w przedmiocie uprzystępienia ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw	14
X. Ustawa Śl. z d. 16. 3. 1923 w przedmiocie uprzystępienia ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw	17
XI. Rozp. Śl. z d. 2. 12. 1922 w przedmiocie podwyższenia taksy lekarskiej i lekarsko-dentystycznej	17
XII. Rozp. Śl. z d. 6. 2. 1923 w przedmiocie podwyższenia taksy lekarskiej i lekarsko-dentystycznej	18
XIII. Rozp. Śl. z d. 20. 3. 1923 w przedmiocie podwyższenia taksy lekarskiej i lekarsko-dentystycznej	18
XIV. Bekanntmachung betr. den Erlass einer Gebührenordnung für approbierte Aerzte und Zahnärzte vom 16. 3. 1922 (V. M. Bl. S. 185)	19
XV. Bekanntmachung betr. den Erlass einer Gebührenordnung für approbierte Aerzte und Zahnärzte vom 10. 12. 1922 (V. M. Bl. S. 581)	22

Spis dodatkowy.

Tom I.—III. Zbioru).

	Tom	Str.
1. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej	I;	5
2. Statut Organiczny	I;	37; 114
3. Artykuł 88. Traktatu Wersalskiego	I;	60
4. Ustawy niem. zatwierdzone przez Komisję Miedzysoj.	I;	67
5. Stan prawny w części górnośląskiej	I;	83
6. Stan prawny w części cieszyńskiej	II;	331
7. Spis praw niemieckich	II;	348
8. Spis praw austriackich	III; (dod. Nr. 1)	65
9. Szkice organizacyjne	I;	172
12. Ustawa z 16 VI. 22 o rozciągnięciu na ziemie górno- śląskie ustaw polskich	I;	172

Wydawnictwa

Redakcji „Gazety Urzędowej“:

A. „Zbiór praw“.

- I. **Zbiór praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego**; opracował: Dr. Włodzimierz Dąbrowski,
Tom I, str. 308; Nakładem Urzędu Wojewódzkiego 1922. Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.
- II. **Zbiór praw konstytucyjnych i administracyjnych Województwa Śląskiego**; opracował Dr. Włodzimierz Dąbrowski,
Tom II, str. 371; Nakładem Urzędu Wojewódzkiego 1923. Tłoczono w Drukarni Wojewódzkiej w Katowicach.
- III. **Zbiór praw**; opracował dr. Włodzimierz Dąbrowski,
Tom III, str. 94; wydano jako „Dodatek Nr. 1“ do Gazety Urzędowej,
- IV. **Zbiór praw. Prawo skarbowe i podatkowe**: I. Uzupełnienie. Ustawy walutowe (A) zestawil dr. Włodz. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 7“ do Gazety Urzędowej.
- V. **Zbiór praw. Organizacja i kompetencja władz i urzędów**: I. uzupełnienie Ustawy o języku urzędowym (A) zestawil dr. Wł. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 8“ do Gazety Urzędowej.
- VI. **Zbiór praw. Ustawy wyznaniowe**; I. Uzupełnienie; zestawil dr. Wł. Dąbrowski; wydano jako „Dodatek Nr. 9“ do Gazety Urzędowej.
- VII. **Ustawy sanitarne**: I. Uzupełnienie. Taksa aptekarska i lekarska (A), zestawil dr. Włodz. Dąbrowski; wydany jako „Dodatek Nr. 10“ do Gazety Urzęd.

B. Inne wydawnictwa.

- I. **Układ polsko-niemiecki** w przedmiocie państwowej własności górniczej i hutniczej w polskiej części Górnego Śląska; Wydano jako „**Dodatek Nr. 2**” do Gazety Urzędowej.
- II. **Ustawa o daninach komunalnych (Kommunalabgabengesetz)** z 14. lipca 1893 z uwzględnieniem ustaw uzupełniających; zestawił Dr. Wł. **Dąbrowski**; Wydano jako „**Dodatek Nr. 3**” do Gazety Urzędowej.
- III. **Ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej** obowiązujące w części cieszyńskiej Województwa Śląskiego; zestawił Dr. Wł. **Dąbrowski**; Wydano jako „**Dodatek Nr. 4**” do Gazety Urzędowej.
- V. **Ustawy o ochronie lokatorów** obowiązujące w Województwie Śląskiem; zestawił Dr. W. **Dąbrowski**; „**Dodatek Nr. 6**” do Gazety Urzędowej.

— Do nabycia: —

**W Administracji „Gazety Urzędowej Wojs. Śląskiego”,
Katowice, ul. Szafranka.**

